

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2014/15

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. *Jo, robot*. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. *Yo, robot*. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: Com creus que serà el futur a l'any 2050?

L'Ekaterina va acostar-se a la porta de casa seva, i va apropar la mà al detector dactilar; una simple caixa plana, no més gran que un telèfon mòbil, i bastant similar, de fet. Gris clar, i adherida a la mateixa portalada de vidre més o menys a l'alçada del pit, es va il·luminar lleugerament amb un color blavós, com a única senyal que havia reconegut la noia, i va obrir la porta automàticament, lliscant cap a la dreta.

L'Ekaterina Ivanova, jove de vint-i-sis anys resident a Rússia, era alta i esvelta, amb una impecable melena llisa i negra com el banús i una mirada gris i penetrant. De dits fins i llargs, el seu cos presentava unes corbes dignes d'un conte, i els seus moviments eren harmoniosos i inconscients. Vivia en un dels milers d'edificis destinats a la classe alta de la societat mundial. Amb tot tipus de comoditats i luxes, tot i no semblar-ho des de fora, els alts gratacels grisos proporcionaven la major qualitat de vida possible en aquelles alçades del segle; cada edifici particular tenia el bo i millor que podia oferir l'any 2050. I ella, evidentment, en gaudia com qui més; era una de les models, cantants, escriptores i dissenyadores més famoses de tot el planeta. En una era on, després de les guerres massives i simultànies del 2027, no existien les vocacions, no hi havia lloc per a la personalitat pròpia i l'opinió comptava tant com una formiga esclafada al terra, si volies sobreviure t'havies de posar a les mans dels capatassos; havies d'estar al bàndol dominant, havies de convertir-te en un producte.

I això era el que la jove Ivanova havia fet. Les joventuts la idolatraven, la tractaven com algú diví i superior a ells; la gent gran la respectava i feia que els seus fills la imitessin; no hi havia persona que no la conegués. "Artista polifacètica", que en deien, més per posar-hi un nom que per res més, perquè en el fons, tot el que feia no ho havia creat ella. Era fals.

Quan va arribar a dalt de l'edifici, va entrar al gran menjador que presidia la casa, i es va apropar a l'únic robot que hi havia, tot blanc i semblant a una armadura. Pitjà un botó gairebé impossible de veure, i el robot va desplegar-se per a què s'hi introduís dins. Després es va tancar, il·luminat de blau, durant uns minuts. A l'obrir-se, l'Ekaterina ja no era ella. Bé, rectificuem: Era ella de veritat. No era la supermodel bellíssima. Una noia normal, que passaria desapercibuda. Rossenca i tirant a baixeta. I ja no era l'Ekaterina. Era la Julia.

El concepte de ser un producte mai havia arribat tan lluny. La suplantació d'identitats mitjançant empreses que controlaven els sectors mai havia arribat tan lluny. I no només això: El fet de convertir-se en algú altre, gràcies als robots, no havia fet més que començar.

Som al 2050, i la Julia Alexeyev treballa sent l'Ekaterina Ivanova.

Pseudònim: Ekaterina